

El Presidente

EL PRESIDENTE

Što bi običan čovjek kao ja napravio da preko noći postane El Presidente? Što bi vi? I to u državi poput naše. Ne poput Hrvatske. Neka bude plod vaše mašte. Možda neuređena poput Konga. Može i gora. Država gdje je El Presidente Atila, bič Božji. Strah i trepet svih njegovih milih sugrađana. Kako bi to mali čovjek podnio? Što mislite? Miro, El Presidente. Dobro zvuči, ali bi ipak dao malo onog nečeg opasnog u moje ime. Prekratko je. Ako stavim dužu verziju svog imena, Miroslav El Presidente. Loše zvuči. Samo ime je premirljivo. Kao da sam šonjio koji se boji svega. Prvo bi morao mijenjati ime. Definitivno. Koje izabrati? Treba, kada ga čuješ, stati ti knedla u grlu... "Mislim, mislim, a nikako da smislim..." Kako bi pokojni Masimo otpjevao. Moram nekakvo opako ime dati... Gvozđudin iliti željezni čovjek, neuništiv, ali rđav. Tako nešto. Ili ipak samo El Presidente. Kao ime i prezime. El (tri točkice) Presidente. To je to. Jednostavno i ubitačno.

Što bi radio? Da budem taj Atila, bič Božji. Tu nema Vlade da sere po tebi. Nešto kao Putin u Rusiji. To je svima nama bliska usporedba. Biti Putin u goreм izdanju kojeg raja voli. Težak zadatak. Prvo bi Sisak postao glavni grad. Zagreb

bi plaćao kiriju za sve što nam je oduzeo. Za sve govna koja smo mi jeli, a oni ubrali vrhnje. Tu u Sisku, od tih tvornica što su naši roditelji napravili. Dobro, nisu moji, ali generaliziram stvar. A to je Ina i bivša Željezara. Svi se sjećate željezarskog mirisa. Nešto predivno. Jebeno bi im to naplatio. Ne da bi centralizirao Hrvatsku u Sisak, nego bi uz to ponovo stavio u funkciju Goli otok i Grk i sve njih koji su vukli sav tu lov u Zagreb, na robiju. I morske pse bi dovukao da kruže oko tih otoka, a njima dao zadatak da svak dan uberu dvije kile dagnji kojih tamo nema. Zašto bi to napravio? Jer to mogu. Jer sam El Presidente. Što mislite da je Ina imala svoj žiro-račun u našem Gradu, gdje je radila i zagađivala, a ne u Zagrebu? Koja bi se lovica od poreza, prireza i doprinosa slijevala u kasu našeg Grada. Bili bi kao mala Švicarska, kanton Siscia. Dao bih preseliti bana Jelačića i isčupati onu novu fontanu prije Lisinskog i sve preselio u novi glavni grad. Sisak.

Onda bih sve kriminalce zatvorio. Bez ikakvih dokaza. Ma ne zatvorio. Onda trebaš voditi brigu, a to košta. El Presidente, skraćuje za glavu. Zašto? Pa da mi se ne miješaju u posao. Odmah moraš čvrsto. Sve bi išlo preko mog ureda, koji bi bio renovirani Stari Grad. Po mom čefu. El Presidente mora imati dvorac.

Za sada sam promijenio glavni grad, srokao sam konkurenciju, napravio viletinu čuvanu naoružanom gardom. Habu bih

opet otvorio restoran. Da imam gdje maznuti pošteni gablec, a ne kao sad, da su mi salame glavni izvor hrane u radioni. Jebi ga, ne možeš biti El Presidente a da ne uživaš u svom poslu. Oformio bih sud po kratkom postupku. Nema žalbi. Ne postoje. Sve rješavamo kroz pola sata. Ako si na sudu, sigurno si kriv. I odmah kao u Kini javna smaknuća, pa se ti zajebavaj s El Presidenteom.

Svi znamo da ne možeš sve. Tu bi trebalo složiti dobru ekipu. Recimo Mileta Žanića staviti kao ministra za školstvo, obrazovanje i znanost. Svako dijete bi do svoje osme godine znalo na golfu dvojci rastaviti i sastaviti getribu na sred ceste, vezanih očiju. Kakva Njemačka. Kakve škole. To sve ishlapi iz glave. Ovo ti ostaje trajno u tebi, automatizmom. Da ne pričam o generalkama na golfu i to jednom rukom. Mile bi bio idealan za vođenje Ministarstva znanosti. Kad se raspriča; trm, trm, drm, frm, sve ga kužiš. Zar ne?

Ministarstvo za export-import. Stalna veza Kolumbija, Sisak, Čile, Peru, Sisak. Bez presjedanja. Onda bi se raja imala čemu veseliti, a ne da bude ovakva kakva je danas, smrknuta i ljutita. Tu mi je konkurencija za ministra gusta. Za to bih napravio natječaj. Tko donese bolju robu, dobiva taj resor.

Ministarstvo za ugostiteljstvo. Definitivno Ivo. Ne kao sadašnji ministri. Nema pojma ni o čemu što se događa i što radi njegovo Ministarstvo. Na to mislim kao kroz zanat. Recimo ministar prometa i veza. Koji će ti kurac ministar za promet? Kad je na cesti gužva, gužva je. Ne dolazi on da riješi tu gužvu. Veza, kakvih to on može biti ministar veza? Veza na molu ili ljubavnih veza. Veza na daljinu ili blizinu. Ne kužim kakve su to jebene veze. I mi to plaćamo. U mojoj državi nema takvih izmišljenih i tupavih Ministarstava. Vratimo se onom što je bila poanta početka ovog odlomka. Gledamo to ovako; ako si gazda jedne proizvodne firme, trebaš znati proces kako se radi ili izrađuje proizvod. Ne samo kao pado-branac sjesti u fotelju i ne znajući što ti firma radi. Besmislice. Zato bih ja Ivu stavio kao ministra ugostiteljstva, jer sam uvjeren da ga nitko u gradu ne može srušiti sa šanka. Uvijek zadnji ostane stajati. I to oduvijek. Jebena njuška.

I što mi više treba? Imam pametnu nadolazeću generaciju djece. Zahvaljujući ministru Miletu. Imam export-import gdje roba dolazi prvo u moj ured. I birtije u kojima se ne toče bezalkoholna pića. Osim kave. Stvar je riješena.

Banke bih ukinuo. Vidite da jebu cijeli svijet. Sve drže u šaci. Pa mogli su, da su iole ljudi, barem 10% PDV-a platiti u našu državnu kasicu-prasicu. Ali ne, oni su oslobođeni

PDV-a. Zašto? Zato jer im jebene države jede kao pilići zrnje iz ruku. Banke ih imaju u šaci. E, u mojoj državi me neće tako guziti. Sva je lova kod mene. Kome treba, dođe. Izbjegnemo papirologiju i nema šetanja vamo-tamo, procjenitelji i ta sranja. Dođeš bez, a odlaziš s lovom. Kamata će biti, kakva će biti. Kako ja odredim, pardon kako tržište određuje. Kako političari i gospodarstvenici to vole zvati. A nađu se i dogovore koja će cijena biti i tko će od njih ovaj mjesec omastiti brk. Da bi drugi mjesec isto to mogao napraviti netko drugi od njih. Kažu, tržište određuje. Nema više tržišta. Zdravvoo... gotovvoo. Ja sam tržište. Mao Ce Tung bi bio mala beba za mene. Putin, možda dok ne ispuca sve metke na Ukrajinu. Ustvari, da izbjegnem sva ta stanja, vratio bih se korijenima. Da se raja ne zajebava s lovom, Koliko ima ili nema u džepu. Za njih bih uveo robnu razmjenu. To bi bio dobar potez. A ja naravno se u zlato. Papirnato ne priznam. Izbacujem bilo kakve valute. Nema više novčanica.

Trebaš napraviti nemoguću stvar i onda si Bog. Da te se svi boje, a vole te. Nešto kao strahopoštovanje, ali u toj izreci ne postoji ljubav. A ljubav mi treba. "Strahozadovoljstvo". Taj je taj novi osjećaj koji bih usadio u svoje građanstvo. Ali kako? Tko to može? Ja, El Presidente. Npr. nekome tko ti se sviđa daš mu kuću s bazenom, prije toga izbaciš stanare van. On te obožava. Naprosto voli što je dobio takvu kuću mukte.

Onda pošalješ svoju ekipu da ubiju boga u njemu. A kad on pita zašto? Samo jednostavno nerazumljivi odgovor; "Znaš ti dobro zašto". Možda na taj način. Definitivno, da. Ali opet imaš problem s onima koje si izbacio. Što s njima? Jednostavno. Deportacija van države. Jbg. ne možeš svima ugoditi. Sad je pitanje kako bi te onaj kojem si dao kuću doživio. Ne znajući da ga je moja ekipa razbila, nego samo sumnjajući. Vjerujem da bi kod sljedećeg susreta na njegovom licu bio osmijeh od uha do uha. A to je ono što El Presidente hoće. Sretnu raju, a ja kao u raju.

Što dalje? Nije lako biti El Presidente. Tajna služba. Tu bi mi trebao malo kolega Putin. Njihova se zove KGB, a naša JBG iliti "Jebena Banijska Garda". Jebo te, gradim jebenu državu. Do jutra je pola planete samo moje. To Mirso! To! Probudio se u meni, taj osjećaj velikog Vođe. Ali ne kao kod onog šupka iz S. Koreje. Kako se zove... Jedan od Kimova.

Vidite da imam predispozicije za jednog... Moram i novi naziv smisliti. Naziv suverena je prošlost. I kakav je to naziv, suverena. Ne može ništa više od toga biti u ženskom rodu. Niti suverena niti država. Tu treba zviznuti po stolu i reći. Dosta! Kako su Egipćani gradili piramide golim rukama, a znanstvenici već cijelo stoljeće proučavaju i ne znaju pravi odgovor, tako ja sada moram svemu tome dati još veličinu. Ali nedokučivu. Još sam rođen 20. travnja. Je li znate tko je

isto slavio rođendan na taj datum? Znam da ne znate. Adolf Hitler. A znam tko zna, El Presidente, jer mi je frend rekao. Koji naziv, a da je u muškom rodu. Jbg., sve što smislim je u ženskom. Idem jednu popljugati, možda mi nešto padne na pamet... Bome je vani na balkonu hladnjikavo. Kako bi moj pokojni prijatelj Slim znao reći kada je studen da je vani kost. Ne možeš misliti po hladnoći. Budem to riješio u hodu. ...velikog Vođu.

Mislim, kada sve to sagledaš, bio bih i više nego dobar El Presidente. Svi bi bili ili zbrinuti ili deportirani, ne daj Bože skraćeni za glavu. U zraku bi se osjetilo to "strahozadovoljstvo". Mislim, kada bi se ta dva osjećaja ispreplela, da bi građanstvo bilo par stepenica iznad. Iznad čega, brate moj? Svega.

I onom našminkanom Trampu bi se gaće tresle. Ma, osvojio bih ja tu Ameriku i onda bih je izbetonirao. Kakva sila. Bila bi svjetski parking. Trampa bi poštedio da radi na tom parkingu, cepa karte. Ipak je poduzetan čovjek. I Rusiju bi izberonirao, ali samo ovaj naseljeni dio. Prevelika je da je cijelu idem betonirati. Više mi ne bi onaj ludi Putin mogao raditi sranja po "Mojem Svijetu".

Mislim, da puno mislim. Ali mislim da dolazi Novo doba. Doba El Presidentea.